

Nedává pak otrípač ten vřetena, leč ho políbí děva; nechce-li ho políbiti, tedy jí přijde políbiti ruce šohajovy nebo svícen, načež vřetena dostává. Jinde dává se šuhajovi poslinek. Nosívaří chlapci děvčatům dary, zvláště krajánky, t. suchá jablka. Dary ty slují u Hanáků odvážky, u Brumova jim dějí poslinek. Na ten obyčej vztahuje se píseň tato:

2282.

Ze Žalkovic p. B.

A ty, mi-lé Po-spíšku, přindi ty k nám na přístku, skoro, sko-ro, ať je nám to na ty cí-vky spo-ro.

A ty, milé Pospíšku,
přindi ty k nám na přístku,
skoro, skoro,
ať je nám to na ty cívky sporo.

Nekupuj mně ořechů,
neměj ze mně posměchu!

Hoje, hoje,
hoj, přemilý potěšení moje.

Nekupuj mně prstýnka,
nésu malá pěstónka,
hoje, hoje atd.

Kup mně radši střeвиčky
na mý bílý nožičky,
hoje atd.

Kup mně radši šáteček,
v každém rožku kvíteček.
Hoje atd.

Na přístkách hrávají děvy na hus. Omotá se kus koudel o dřevko (obyčejně o louč) a obrací se ten kus nad světídem, při čemž ta děva, jenž to činí (hus peče), říká: Peču, peču, peču hus, přijde kmotra dá mi kus.

Když poněkud byla to obracovala, dí, že již hus upečena. I chodí nyní s tou husí okolo děvčat, trhá tu koudel a kousek každé dávajíc praví: Kus husi. Na to po malé chvílce opět chodí a sbírá ty kousky a dí: Z husi kosti, z husi kosti. Posbíravši to chodí poznovu od děvy k děvě a táže se: Co to nosím? Každá děva musí jiný úd husi jmenovati n. p. z husi drdol, z husi zobák atd. To všecko naposled vyhodí ven psovi, jak praví. Nyní vezme paličku a štourá či škrtá po zemi semo tam říkajíc: Škrk sem, škrk tam, s kým jsi tu hus jedla? Neodchází dále, až jí ta děva, které se tak táže, milého svého potichu poví. Načež ona zatuká na trám a praví: Já ta zavěším na holi v kabeli, aby všecí lidé o tobě věděli. Na to potom poví milého nahlas.

Chlapci vně stojící, dávají sobě tytéž donáseti na ulici nebo do síně kužel děvy, kterou kdo zamiloval; ponejvíce hospodář ten, v jehož domě přístky se drží, službu tu zastoupá. To stává se jenom, aby se s děvou sejítí mohl; děva ta zajisté, jejíž kužel vynesen, sama proň jíti musí.

Někdy ale synek, co sobě dal donéstí kužel, uteče, provodiv smích z děvy té, jenž ovšem se velmi za to stydí.

Hrávají děvy také na hrnec. Děva A. vzavši hrnec sedne pod stůl a do hrnce zpívá, an druhá děva B., sedící a s jinými přadoucí, jí za matku jest a co taková jí odpovídá.

2283.

Z Moravičan; v Oseku podobně

Ke - mu mě dáš, má mi - lá ma - ti - čko, ke - mu mě dáš? Ke - mu mě cho - váš?

A. Kemu mě dáš, má milá matičko,
kemu mě dáš? Kemu mě chováš?

B. Františkovi, má milá dceruško,
temu tě dám, temu tě chovám.

2284.

Já bych to - ho Fran - ti - ška rá - da, dy - bych se Te - re - zky ne - bá - la, a - le

že se jí bo - jím, o ně ne - sto - jím, ne - chcu já ho.

Já bych toho Františka ráda,
dybych se Terezky nebála,

ale že se jí bojím,
o ně nestojím, nechcu já ho.